

Dnevnik projekta Erasmus+

Nedelja, 8. november

V nedeljo, 8. novembra, sem se zbudil ob 2. uri zjutraj. Bil sem navdušen, saj sem odhajal na Sicilijo. Zbrali smo se pred šolo in ob 3. uri krenili proti letališču v Trstu. Med vožnjo do Trsta sem bil zelo redkobeseden saj sem bil zaspan. Na letališču v Trstu smo se vkrcali na letalo za Rim. Zame je bilo to prvič, ampak nisem bil živčen. Do Rima smo leteli približno 45 minut, po pristanku smo imeli uro časa do vkrcanja na letalo do Katanije. Let do Katanije je minil kar hitro, saj sem vmes malo podremal, ker sem bil izčrpan od potovanja. Po pristanku v Kataniji smo odšli po prtljago. Gostitelji so nas toplo pozdravili ob izhodu. Že tukaj sem opazil, da so Italjani zelo prijazne osebe ter se pozdravljajo na malo drugačen način, z veliko objemi in poljubi na lica. Po končanem sprejemu sem z družino odšel do avtomobila, kjer sem opazil, da pri njih avtomobil ni statusni simbol kot na primer v Sloveniji, nihče pa tudi ne uporablja varnostnega pasu. Moja gostiteljska družina živi v stanovanjskem bloku v pritličju. Po stanovanju hodijo v čevljih. Za kosilo je mama pripravila lazanjo, ki je bila šele predjed, nato je sledil ocvrt krompir in zarezbrnice. Po kosilu naj bi se dobili z družinami Eme, Katarine in Agnes, ampak sem zaspal in smo se zato odpravili od doma šele ob peti uri. Odpravili smo se proti Taormini, kjer naj bi se srečali. Taormina je mesto, ki loči Masanijo in Katanijo. Ogledali smo si mesto ter odšli na pizzo, nato pa smo se odpravili proti domu. Spodaj si lahko ogledate nekaj slik



Taormine.



Ponedeljek, 9. november

Ponedeljek je bil naš prvi dan z ostalimi učenci v projektu. Ko sem z gostiteljem prispel pred šolo, smo bili vsi učenci, ki smo prišli na izmenjavo, glavne atrakcije. Pouk se začel ob 8:15. Z vlakom in s podzemno železnico smo odšli do mestnega središča Katanije. Na ogledu mesta smo izvedeli veliko o zgodovini mesta in Siciliji. Katanija ima kar nekaj cerkev, ena izmed njih je preurejena v muzej. Ko smo bili v središču mesta, smo imeli nekaj prostega časa, da smo odšli po trgovinah s spominki. Kosilo smo imeli v restavraciji Ostello. Za predjed so bile testenine s pistacijo, ki so mi na prvi pogled povzročale mešane občutke, sledila je glavna jed z ocvrtim krompirjem in govedino ter na koncu še sladica. Po kosilu smo odšli proti železniški postaji. Na poti do tja smo videli se rimske terme in grad, ki je včasih bil tik ob morju, zdaj pa je od njega oddaljen približno kak kilometer, saj je izbruh vulkana pred časom dvignil višino celotnega mesta za nekaj metrov nad morje. Za konec dneva je šolski orkester imel vaje in ker moj gostitelj v njem igra, sem moral ostati. Preostanek večera sem preživel z družino. Nekaj posnetkov iz mestnega centra.





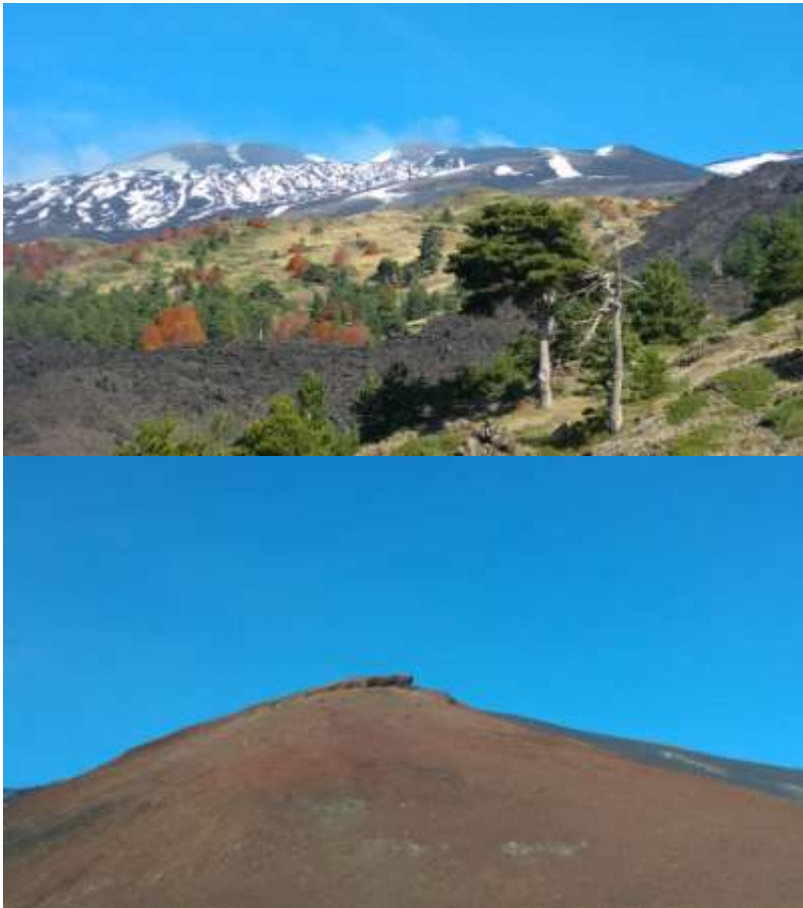
Torek, 10. november

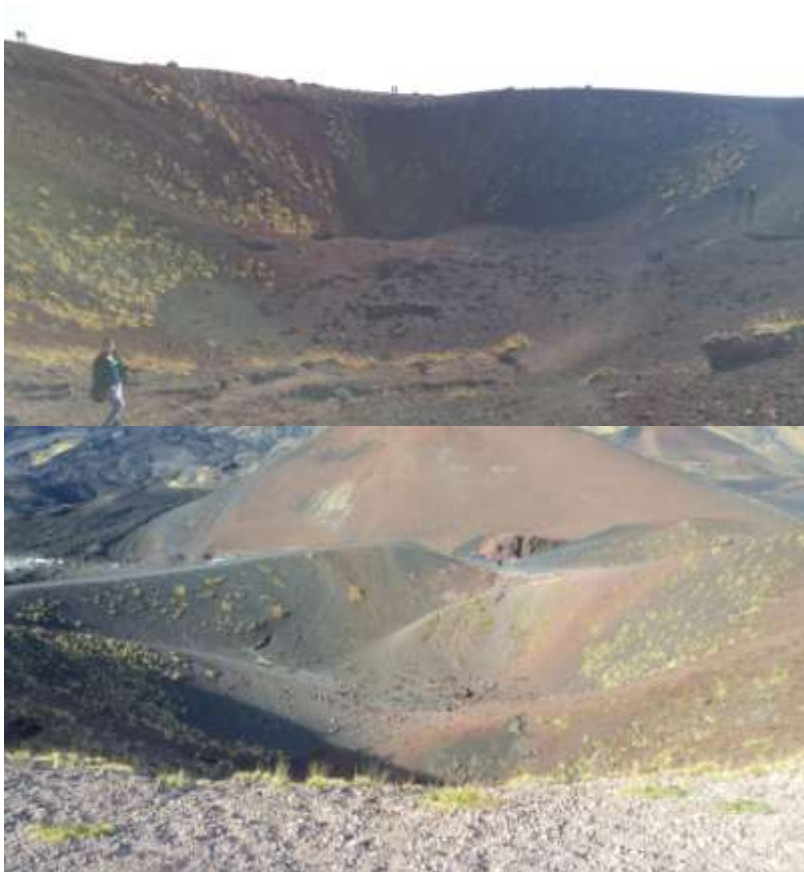
Torek je bil dan v šoli. Ko smo prispeli pred šolo, so se nekateri učenci pozanimali, kako kaj vprašati po angleško ter nas vse zasuli z vprašanji. Sledile so predstavitve, ki so jih pripravili učenci. Nato smo

obiskali nižjo stopnjo osnovne šole Francesca Petrarce, kjer so nam učenci pripravili prijeten sprejem. Zvečer smo odšli z družinami na bowling, kjer sem izgubil v slogu.

Sreda, 11. november

V sredo nas je čakal pohod na vulkan Etno, katerega sem komaj pričakal. Ob 9. uri nas je avtobus izpred šole odpeljal proti vznožju Etne. Ko smo se končno ustavili pri vhodu v narodni park Etne, smo se razdelili v dve skupini, ena z italjanskimi učenci, druga pa z učenci na izmenjavi. Razdeljeni v skupini smo se podali na pot, ki nas je popeljala do nekaj zelo lepih razgledov. Videli smo tudi sledi večjega izbruha iz leta 2004. Ogled je bil končan in avtobus nas je odpeljal višje, na krater, ki je na približno 1600 metrih. Po nekaj (veliko) posnetih fotografijah smo si za konec dneva ogledali proizvodnjo medu. V prostem času z družino smo odšli v nakupovalni center, kamor smo »modno zamudili« več kot eno uro. Med nakupovanjem sem spoznal nemškega učenca Robina, s katerim sva govorila o zelo različnih stvareh. Za konec dneva smo odšli še v McDonald's. Slike z Etne.





Četrtek, 12. november

V četrtek nas je čakal ogled tovarne »papierja«, za katero se je na koncu izkazalo, da je tovarna pleníc, in ogled obrata proizvodnje olja. Avtobus nas je kot prejšnji dan ob 9. uri pričakal pred šolo. Najprej smo si ogledali proizvodnjo pleni,c nato pa še proizvodnjo oljčnega olja. Kosilo smo imeli v kulinarčni šoli, kar je bilo za dijake te šole tudi nekakšen preizkus. Sestavljeno je bilo iz štirih jedi, ki so bile vse lepo dekorirane. V prostem času z družino smo spet odšli po nakupih. Tam sem se pogovarjal z Robinom. Tokrat smo presenetljivo hitro odšli, saj so bili nekateri učenci utrujeni. Spodaj pa lahko vidite sliko iz tovarne pleníc (nismo imeli dovoljenja slikati postopka).



Petek, 13. november

Petek je bil dan športnih aktivnosti in obiska Acicastella. Po prihodu v šolo ob 8.15 naj bi imeli pol ure prostega časa, nato pa športne aktivnosti, ampak zaradi italijanske točnosti in organiziranosti smo s športnimi aktivnostmi začeli šele okrog 10. ure. Na izbiro smo imeli odbojko in nogomet, jaz sem izbral odbojko iz razlogov, ki naj ostanejo neimenovani. Pri odbojki se nisem ravno namučil, saj smo si žogo večinoma samo podajali čez igrišče. Po odigrani odbojki in nogometu smo se pripravili na odhod z avtobusom do Acicastella. Na poti do tja smo se ustavili se v vrtcu, ki je pod okriljem šole, kjer so nam otroci pripravili predstavo. Kmalu smo bili že nazaj na poti proti Acicastellu. To je grad na pečini, ki so si ga vsi želeli zaradi njegove strateške postavitve. Po ogledu gradu je bil čas za kosilo v restavraciji Acitrezza. Kjer smo imeli pizzo – kakšno presenečenje, že četrtič v istem tednu. Za mizo sem sedel z nemškimi učenci. Za konec dneva pa smo poslušali šolski orkester. Starši so nam priredili zaključno zabavo, na kateri sem opazil velike razlike med učenci in njihovo voljo do plesa. Tukaj lahko vidite slike Acicastella



Sobota, 14. november

Sobota je bil naš zadnji dan z ostalimi učenci, ko sem spoznal, da se verjetno vidimo zadnjič v naših življenjih, razen če se zgodi nekaj res neverjetnega. To me je res presenetilo, ker je naš čas v Kataniji minil zelo hitro. Za naš zadnji dan smo obiskali kmetijo blizu kraja Ragusa. Kosilo smo imeli na kmetiji, postregli so nam z nekaj njihovimi domačimi izdelki in ocvrtim krompirjem. Pot nas je ponesla v Iblo Raguso, mesto na vzpetini. V Ibli Ragusi smo videli zelo lepo urejen park in veliko cerkev glede na velikost mesta. Ko smo prispeli nazaj pred šolo, je sledilo poslavljanje, ki pa ni šlo brez nekaj (beri: veliko) potočenih solz. Ko smo že mislili, da smo se poslovili, pa so nas starši peljali na hot dog, kjer smo se spet srečali, nato pa spet poslovili, a tokrat z manj solzami. Tukaj si lahko ogledate slike iz parka v Ibli Ragusi.



In še ena izmed
Cerkev.



Ter Ibla Ragusa v večernih



urah

Nedelja, 15. november

V nedeljo sem zjutraj končno lahko spal malo dlje. Ko sem spakiral svoje stvari v kovček, sem z družino odšel na plažo, kjer smo se srečali z družinama Katarine, Eme in Agnes. Bili smo na pomolu, na katerem smo naredili nekaj slik, nato pa odšli domov na kosilo. Kmalu je bil čas za odhod na letališče. Na letališču smo se poslovili, tokrat z veliko solzami. Sledilo je čakanje in nato vkrcanje na letalo ter potovanje domov.

S tem se je zaključila prva izmenjava projekta Erasmus+, iz katere sem pridobil nove prijatelje, boljši pogled v italijansko kulturo in zelo prijetno življenjsko izkušnjo.

Kristjan Kolenc Jereb



Slika z učenci iz



Nemčije

Slika z gostiteljsko



družino

Jaz in moj gostitelj